

JUDY LEIGH

BABIČKY VA TAHLU

Pět dam v letech a nečekaná svatba? To si žádá pořádnou rozlučku se svobodou! A jelikož ženich to jede roztočit do Las Vegas, dámy se samozřejmě nehodlají nechat zahanbit a vydávají se na několikadenní pobyt do Paříže, aby městu světél ukázaly, že věk je opravdu jenom číslo. Ani po sedmdesátce život přece zdaleka nekončí!

*„Báječná snůška eskapád, přetékajících
vřelostí, vtipem a láskou k životu.“*

– Fiona Gibson, bestsellerové spisovatelka

Judy Leigh

BABIČKY
NA
TAHU

Judy Leigh

BABIČKY
NA
TAHU

Přeložila Bohumila Kučerová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

FIVE FRENCH HENS

Copyright © Judy Leigh, 2019

Translation © Bohumila Kučerová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-539-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-538-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-176-2 (print)

Věnováno
mojí mamince Ireně,
která mi otevřela dveře.

KAPITOLA PRVNÍ

Jenny si držela nad hlavou deštník a naslouchala dešti bušícímu do napjaté látky. V hospůdce bude útulno. Vítr jí nelítostně profukoval sáčko. Myslela si, že do tohoto počasí je dost teplé, leč poryvy únorového větru, který se proháněl kolem rohů a cuchal jí vlasy, byly ledově studené. Odpoledne strávila u kadeřníka a nový účes se jí moc líbil: kaštanové kadeře prozářené stříbrnými pramínky. Těšila se, jak elegantně bude vypadat v šedém kostýmku a lodičkách, ale chladné počasí a ostrý fujavec jí zhatily plány a lehce napudrovaný nos bude mít určitě červený jako rajče. Eddie-mu to ale nebude vadit – jako obvykle jí ze všeho nejdříve řekne, jak jí to sluší a jak je rád, že ji vidí.

Reklamní plakáty restaurace Olivový háj vyzdobené rudými srdíčky, na které mířili šípy baculatí andělci, slibovaly speciální valentýnskou večeři. V dálce bylo slyšet šplouchání vln narážejících do hrází a od cesty blížící se kroky. Byl to Eddie. Ve světlém baloňáku se zvednutým límcem vypadal nonšalantně, skoro jako inspektor Morse. Bylo přesně půl osmé.

Půl sedmé, pomyslela si Rose. Její utrpení už brzy skončí. Drobné prstíky malé Amelie mačkaly dokonale čisté slonovinové klávesy klavíru; disharmonická změť tónů drásala Rose nervy.

„Zkus to znovu od začátku, zlato,“ zamumlala a pozorovala, jak se minutová ručička na nástěnných hodinách opět posunula o kousek dopředu. Brzy to bude mít za sebou a bude mít od Amelie pokoj. Rose si povzdechla a procedila skrze sevřené zuby: „Pro dnešek to stačí, ano? Myslím, že maminka už je tady – jsem si jistá, že jsem právě zaslechla zvonek u dveří.“

Amelie zabouchla víko piana, aniž se k ní otočila, a vstala. Dosud na sobě měla svoji školní uniformu – neposkvřenou bílou halenku a károvanou sukni – a světlé copy úhledně převázané mašlí. Rose jí podržela kabát a odvedla ji ke dveřím, za nimiž už pod stříškou chránící před lijákem čekala vysoká štíhlá žena v elegantním plášti s extravagantně zastřiženými tmavými vlasy. Amelie se jí hned poslušně chytila za ruku, jak se na šestiletou holčičku sluší. Rose však neušlo, že na ni dítě nakrčilo nosík a vyplázlo špičku jazyka. Ameliina matka se usmála, ale její oči zůstaly chladné.

„Jak to dnes Amelii šlo, paní Grantová? Celý týden pilně cvičila. Je už čas, aby se nechala přezkoušet?“ Vytáhla dvě bankovky, desítku a pětku.

Rose si všimla, jak se Amelie mračí. Nevěděla, co odpovědět, a ruka se jí zastavila před obličejem. „Dělá pokroky, paní Bassettová. Zanedlouho, doufám.“

Ameliina matka se zachmuřila. „Moje kamarádka Sally mi říkala, že Joni Yatesová posílá všechny své žáky ke zkouškám brzy. A zdá se, že je skládají na výbornou.“

Rose si povzdechla. Kéž by mohla té ženské říct, ať si klidně odvede svoji dceru k té Joni Yatesové a uvidí, jak si s ní poradí. Tahle holka celý týden na klavír ani nesáhne. Ale žáků jí ubývalo. Nechápala, proč už se na učení nevy-

kaše. Koneckonců peníze navíc nepotřebuje. Bernard ji zanechal zajištěnou a hodiny klavíru ji nenaplňovaly, jen z ní vysávaly energii.

„Nacvičuj *Pro Elišku*, Amelie, a příští týden si možná promluvíme o přihlášce ke zkoušce.“

Amelie vzhledla k matce a nakrčila obočí tak, až si ho málem zauzlovala. „Ta pitomá Eliška mě nebaví, mami. Nemohla bych se raději učit na housle? Elsa z mojí třídy chodí na housle. Říká, že její učitel je bezva.“

Ameliina matka pohlédla Rose do očí, jako by jí chtěla naznačit, že její dcera právě učinila rozhodnutí místo ní, a otočila se na podpatku, aby odvěkla dítě do deště a tmavého auta zaparkovaného u chodníku. Rose zavřela dveře, zastrčila zástrčku, zavěsila řetěz a zamumlala: „Fracek.“ A dodala, co jí hned vzápětí blesklo hlavou: „Ještě štěstí, že Beethoven byl hluchý. Kdyby slyšel, jak tu Amelie tři čtvrtě hodiny prznila jeho *Für Elise*, obracel by se v hrobě.“

Stála v chodbě a přemýšlela. Půl sedmé. Od oběda nic nejedla a to si dala jen jeden toust. Necítila žádný velký hlad, přesto by se o sebe měla starat lépe. Sukně na ní jen visela, byla jí velká v pase, a nohy měla slabé. Najde si v mrazničce něco vydatnějšího. Má tam krabičku makaronů se sýrem, ohřeje si je v mikrovlnce. Znovu si povzdechla. Neměla únor ráda. Do jara bylo ještě daleko a v domě vládl chlad. Bernard zemřel v únoru před dvěma lety a každý rok cítila, jak jí ramena svírá mrazivá osamělost a šeptá jí do ucha, že zůstala na světě sama, bez blízké duše, a že to tak bude už navždy.

Jistě, našla si nové přátele, ty čtyři ženy, se kterými se seznámila loni v říjnu na aqua aerobiku při otevření klubu. Byly to milé ženy, ale scházely se na kávu jen jednou za týden. Pak se Rose zase vracela zpátky do tichého, pustého domu. Odšourala se do salonu a zvedla žlutou prachovku, aby s ní přejela po pianu. Patřilo jí a Bernardovi. Byl to

skvělý hudebník, hrával i v kostele na varhany. Láskyplně postavila jejich svatební fotografii zpátky na místo, hned vedle kroužku, který na klavíru zanechala před lety sklenice od vína. Samozřejmě ne její – nejspíš ji způsobil jejich syn Paul jednou o Vánocích, kdy je navštívil se svými dětmi. V současnosti jeho návštěvy prořídly – ovšem, má hodně práce, má náročné zaměstnání.

Rose hleděla na černobílý snímek ve stříbrném rámečku. Dnes už vypadal tak starobyle. Bernard v obleku s květinou v klopě, s vlnitými vlasy a širokým úsměvem. Ona, mnohem menší než on, v krajkových šatech, k němu s láskou vzhlíží. Byl to rok 1967 – už tak dávno, ale kupodivu si přesně pamatuje, jak se cítila: srdce jí bušilo vzrušením, že přestane být slečnou Rosemary Tuckerovou a stane se paní Grantovou. Prožili spolu skoro padesát let, většinou dobrých. V roli manželky se určitě snažila. Ne, neměla si na co stěžovat.

Došourala se do kuchyně a otevřela mrazničku. Porce makaronů se sýrem ležela vedle bochníku chleba a sáčku mraženého hrášku. Bude se muset vydat na nákup. Vytáhla krabičku s jídlem a zamířila k mikrovlnce.

Della zaslechla klepání na dveře.

„To jsi ty, Sylvestře? Zapomněl sis klíče?“ Spěchala ke vchodu a cestou si utírala ruce do utěrky a uhlazovala tmavé kadeře protkané šedými pramínky. „Zatracený chlap,“ hudovala tiše. „Už zase jde pozdě a večere mu schne v troubě.“

Otevřela dveře. Za nimi stál skutečně on, na hlavě plstěný klobouk, z jehož krempey kapala voda na zamlžené brýle, a špulil rty k polibku. Napřáhl k ní ruku svírající kytici růží. „Pojď ke mně, ty moje valentýnko,“ cukroval.

„Pojď dovnitř z toho deště a přestaň s tím tajtrlíkováním.“ Se smíchem mu stahovala rukávy a pomáhala z mokrého pláště. „Měl bys té hloupé práce nechat. Už zase jdeš pozdě a jsi úplně promoklý...“ V náruči jí přistály květiny, muž ji uchopil kolem pasu a valčíkovým krokem se s ní zatočil.

„Pojď ke mně blíž. Já ti přinesu květiny a ty neumíš nic jiného než mě sekýrovat?“ Sylvestr se zasmál a políbil ji na ústa. Odtáhl se a odhodil klobouk. Pod ním se objevila hladká lesklá kůže, zato na bradě měl chomáče šedých vousů. Della si ho přivinula k sobě.

„Připravila jsem tvoje oblíbené jídlo. Solenou tresku.“

„Mňam!“ Objal ji jednou rukou kolem ramen. „Solená treska s poddužákem, jak ji dělávala maminka, když jsem byl malý. Na Jamajce bylo blaze, jenže pak jsme se přestěhovali do téhle proklatě studené země.“ Kráčeli spolu v objetí do kuchyně a on do sebe teatrálně nasával vůni jídla. „Není divu, že jsem si tě vzal, Dello Donovanová – vaříš stejně dobře jako moje máma.“

Della se k němu otočila a zapřela si ruce v bok. „Chceš říct, že nemám žádné jiné přednosti, Sylvestře?“ otázala se ho bojovně. Pak se natáhla pro vázu, vybalila květiny z papíru a pečlivě je naaranžovala. Věděla, že ji pozoruje, všímá si vlnění jejích boků a ladných pohybů. Byla to první věc, jež ho na ní upoutala, když se před padesáti lety ve Stepney seznámili. „Ty květiny jsou nádherné.“

Obratným pohybem si ji přitáhl k sobě a posadil na klín. „To ty jsi nádherná,“ zamumlal. „Nejprve se najíme a pak hned hupsneme do postýlky, co říkáš, valentýnko moje?“

Sundala mu brýle a zadívala se do jeho laskavých hnědých očí. „To si myslíš, že jsi pořád takový junák jako v pětadvaceti?“

„Ženská, když ty ve mně rozněcuješ oheň, jako bych byl mladík.“ Přitiskl svá ústa na její a drtil jí rty. Della ho se smíchem odstrčila.

„Musíš trochu zapracovat na své technice,“ prohlásila s úsměvem. „Ale jsi ten nejvíc sexy chlap, kterého jsem kdy poznala, Sylvestře.“ Vstala a promasírovala si kříž, aby zahlala bolest, která se začala ozývat. Pak se přesunula ke sporáku. „Jako dezert jsem připravila tvůj oblíbený zázvorový koláč s rumem.“ Zvedla z plotny hrnec, přestože ji pod jeho tíhou bolela zápěstí.

Její muž se na židli pohodlně narovnal a usmíval se jako měsíček v úplňku. „Pořád ještě máš pěknou postavičku, Dello.“

„Už dávno nejsem ta štíhlá holka, kterou jsi poznal, když mi bylo dvaadvacet.“

„Pro mě ses nezměnila.“ Pozvedl příbor a zamával jím. „Dejme se do jídla. A počítej s tím, že potom tě budu prohánět po ložnici.“

Zasmála se. „Už se na to těším. A až mě chytíš, vzpomeň si ještě, co se mnou máš udělat?“

Tess civěla do talíře. Neměla chuť k jídlu. Celý den strávila sama; vařila, uklízela, dívala se na televizi a těšila se, až se Alan vrátí domů. Teď tady byl, seděl u stolu naproti ní a ji nenapadalo, o čem by se s ním bavila. Bylo slyšet jen Alanovo žvýkání, vlhký zvuk srkání smíšený s cvakáním zubů. Po bradě mu tekla šťáva z masa.

Zkusila nadhodit otázku. „Jak ti chutná ta kotleta?“

„Je trochu tuhá, Tess,“ zamumlal s vidličkou ve vzduchu.

„Aha.“ Tess se soustředila na svůj talíř. Ještě si z kotlety neukrojila, ale připadala jí naprosto v pořádku. Brambory i hrášek taky vypadaly dobře. Zkusila to znovu. „A co bramborová kaše?“

Na okamžik nic neříkal a pak pokrčil rameny. „Bramborová kaše je holt bramborová kaše.“

Tess cinkla příborem o porcelán, odkrojila si kousek masa a strčila si ho do pusy. Připadalo jí dostatečně měkké. Pohlédla přes plátěný ubrus na manžela. „Počasí není nic moc, že?“

Oči mu zajiskřily náhlým probuzením zájmu. „Ne, není. Na víkend hlásí déšť. Jestli bude dál takhle lít, nedostanu se na hřiště. Mám nová železa, která si chci venku vyzkoušet. Trénoval jsem odpal Cliffovou holí. Cliff si pro sebe kupuje vždycky to nejlepší. Můj hendikep se výrazně zlepší, jestli...“

Tess odstrčila židli a přestala poslouchat. Vzala ze stolu jeho talíř, nyní prázdný, a odnesla ho do myčky. „Mám udělat kávu, Alane?“

Alan se zachmuřil, opřel se o židli a pohládl si vystouplé břicho. „Jak chceš, Tess.“

Ucítila, jak se jí ze spony uvolnil pramen platinově blond vlasů, a zastrčila ho zpátky. „Můžu otevřít láhev portského, jestli budeš chtít.“

Alan si na nose posunul brýle s černými obroučkami. „Portské?“ podivil se. „Proč?“

„Je den svatého Valentýna,“ zašveholila Tess. Koupila mu přání a modrou kravatu zabalenou v hedvábném papíře; obojí čekalo nahoře, hned vedle postele.

Alan potřásl hlavou. „Taková komerční blbost,“ zavrčel. „Chtěl jsem ti dát bonboniéru, ale říkal jsem si, že když teď držíš dietu, asi bys ji neoceníla.“

Tess sjela pohledem svůj volný svetr a pohodlné džíny. Nevzpomínala si, že by se před Alanem zmiňovala o tom, že drží dietu – neměla pocit, že to potřebuje. Pas už sice neměla tak štíhlý jako před narozením dětí, ale na svých dvaasedmdesát neměla nejhorší postavu. Podívala se mu do očí. „Ty myslíš, že bych měla držet dietu?“

Pokrčil rameny. „Po Vánocích to neuškodí. Dopřávala sis víno, sladkosti, tučné jídlo.“ Odfrkl si. „Tess, dones mi tu kávu laskavě do obýváku. Na sportovním kanálu dávají golf.“

Odsunul židli a odebral se ke dveřím. Tess za ním s povzdechem hleděla – na jeho tmavé vlasy, na temeni prořídlé. Vlastně se chystala podívat na dokument o jedné archeoložce, která se vydala do Egypta pátrat po důkazech o životě Nefertiti. Těšila se, že se zasní o tom, jaké by to bylo, cestovat do nějaké exotické země a věnovat se bádání o zajímavých věcech. Teď jí ale nezbývá nic jiného než si číst, zatímco Alan bude koukat na golf a každý míček polohlasně komentovat. Napustila do konvice vodu a přemítala o Nefertiti. Byla to tajemná a mocná žena, zatímco Tess trčí v Exmouthu s mužem, který se stal otrokem golfu.

„Elvisi! Elvisi, jsem doma.“

Černý kokršpaněl se k ní nadšeně rozběhl, až mu vlály uši, a začal jí vyskakovat ke kolenům. Pam se k němu shýbla a podržala ho v kudrnaté srsti na hlavě. „Nebyla jsem pryč dlouho, viď, Elvisi? Jen jsem chtěla uběhnout celou míli, ale počasí je příšerné.“

Na důkaz si Pam prsty prohrábla vlasy. Krátce zastřižené světlé vlasy, obvykle vyčesané nahoru, měla přilepené v mokrých chomáčích na obličeji. „Jeden chlap na zastávce na mě křičel: ‚Ženská, to jste se zbláznila? Běhat ve svém věku v takové slotě.‘ Já se jen zasmála, teď je mi ale pořádná zima. Musím ze sebe rychle stáhnout tepláky a dát si sprchu. Pojď, půjdeme nahoru, Elvisi – ne, nažrat dostaneš až potom, slibuju. Nejdříve se musím zbavit těch mokrých hadrů a zahřát se.“

Pam vyběhla po schodech nahoru a kokršpaněl za ní. Zbavila se mokrého oblečení a stoupla si pod horkou sprchu. Zatímco se mydlila, viděla skrz páru za sklem temnou siluetu Elvise sedícího na koupelnové předložce a trpělivě čekajícího, až skončí.

Zabalená do hebkého županu ťapkala bosá s Elvisem v patách dolů po schodech. V malinkém obývacím pokoji byl na stole připravený jeden talíř, jeden nůž a jedna vidlička a v krbu plápolal oheň. Pam se stočila do klubíčka na pestrobarevném koberci a načechrávala si rukou vlasy. Elvis se jí schoulil u nohou a položil jí svůj vlhký čumák do klína. Hladila ho po hlavě a hleděla mu do oduševnělých očí.

„No tak dobře, Elvise, dáme si brzy večeři.“

Kokršpaněl horlivě vrtěl ocasem a bubnoval jím o koberec. Usmála se na něj. „V kuchyni pro tebe mám něco k snědku. A plánovala jsem, že pro sebe si nachystám zeleninový salát, ale hádej, co se dnes slaví? Právě jsem si vzpomněla, že je valentýnský večer. Udělám si pizzu a otevřu láhev červeného vína a pak si oba dáme nějakou dobrotu. Ta moje bude zmrzlina. A co ty?“

Elvis na ni vyskočil a opřel se jí tlapkami o hrud. Župan se rozevřel. Pam se zasmála.

„Elvise, ty nestoudníku! Víím, že jsi ten nejlepší valentýn, jakého jsem kdy měla, ale měl bys své vášně držet na uzdě.“ Přivinula ho k sobě a na tváři, po které se rozléval široký úsměv, ji hřál oheň.

„Určitě jsem jediná ženská na světě, která tráví valentýnskou noc s Elvisem. Jen je nutno podotknout, že ačkoli vypadáš božsky,“ políbila ho na vlhký čumák, „příšerně ti páchne z huby.“

KAPITOLA DRUHÁ

Jenny nabídla, že zaplatí polovinu účtu, ale Eddie se nenechal odbýt. Vytáhl náprsní tašku a vyndal z ní potřebný obnos, ke kterému na stříbrný podnos se spikleneckým mrknutím přiložil pětilibrovku. Usmál se na číšníka. „To je za vzornou obsluhu. Nákyp byl výtečný. Do podniku, kde tak dobře vaří, se vždycky rád vracím.“ Zvedl její kabát a ona do něj vklouzla. „Půjdem, má drahá?“

Nabídl jí rámě a Jenny se do něj zavěsila. Déšť už ustal, ale od moře silně foukalo a v kalužích se ve světle pouličních lamp odrážely neonové poutače. Odbočili směrem ke třídě Barley Mow, kde bydlela. Jenny zvedla obočí. Bylo už po desáté a Eddie bydlel půl míle od jejího domu. Otočila se k němu. „Eddie, nemusíš mě doprovázet až k domu. Nerada bych, aby tě přepadl liják...“

Zasmál se. „Je den svatého Valentýna. Doufal jsem, že dostanu pozvání na kávu.“

„Ach tak.“ Jenny sraštila obočí. Ještě u ní doma nebyl, zatím ne. Obvykle ji doprovodil na roh její ulice, letmo ji políbil na tvář a diskrétně udělal čelem vzad. Ovšem většina jejich schůzek se odehrávala u oběda, na procházkách

podél moře nebo u odpoledního čaje. Poprvé se s ním setkala o prvním svátku vánočním při procházce na pláži. Dal se s ní do řeči a pozval ji na teplý nápoj v Olivovém háji. Zeptal se jí, kde bydlí, a pak ji na půl cesty vyprovodil. Povíдали si o tom, jak tiché jsou Vánoce, když je člověk tráví sám – byl vdovec –, a domluvil si s ní schůzku na příští den. Posléze spolu chodili dvakrát týdně na oběd a v poslední době se vídali častěji: po odpoledním čaji a vdolku se šlehačkou vyráželi na svižné procházky. Byl šarmantní, pohledný a příjemný společník. Ale ještě nikdy ji nepožádal, aby ho pozvala na kávu.

„Ach tak,“ opakovala Jenny. „No jistě.“

Přemýšlela, co má za lubem. Kráčel vedle ní s jistou netrpělivostí, jako by spěchal. Ucítla závan jeho vody po holení. Určitě se znovu navoněl, když si těsně před odchodem z restaurace odskočil na toaletu. A přičísl si vlasy. Je pořád jako ze škatulky, tak elegantní a uhlazený. Ovšem pozvat si ho domů na kávu?

Zahnuli za roh do Barley Mow Avenue a už bylo vidět její polovinu dvojdomku se zelenými vstupními dveřmi. Jenny horečně přemýšlela. Ano, kávu má: plnou dózu rozpustné kávy a vzadu ve skřínce by se našla i bezkofeinová. Měla dokonce i pístový kávovar a trochu kávových zrn značky Machu Picchu. Jakou kávu asi Eddie rád pije? Možná má radši čaj. Někde by vystrachala i neotevřené balení máslových sušenek.

Vzhlédla k němu a on na ni znovu zamrkal. Možná tou kávou myslel něco úplně jiného, uvažovala, možná je to jen narážka, eufemismus pro jinou činnost. Zadržela dech. Nevěděla, co má říct. Vytáhla z kabelky klíč, odemkla dveře a zamumlala: „Jak to máš nejraději, Eddie?“ Když udiveně zvedl obočí, dodala rychle: „No, jestli ji piješ silnou, s cukrem, mlékem, nebo máš raději instantní.“ Cítila, jak rudne, a zakryla si obličej rukama.

„Což abychom si nejprve sundali kabáty a posadili se?“ Eddie se rozhlížel po předsíni, zaznamenal huňatý koberec a sametový závěs u dveří zadržující průvan. „Máš to tady hezké, Jenny.“

Usadil se v obývacím pokoji na pohovku a položil si nohy na kobereček. Měl mokré boty a Jenny by ho ráda upozornila, aby ho neumazal od bláta. Prohlížel si nábytek, knihy, fotografie na příborníku, její svatební snímek s Colinem z roku 1970. Jenny, usmívající se nevěsta s dlouhými kaštanovými vlasy a splývavými bílými šaty, svírala v náruči kytici, jako by to bylo těžké břemeno, a Colin měl na tvářích licousy a přes oči ofinu.

Vzdálila se do malé kuchyňky, otevřela skříňku a vytáhla skleněnou dózičku s lyofilizovanou Kostarikou. Když napouštěla vodu do konvice, ruce se jí třáslly. Bylo to už tak dávno, co se u ní doma objevil nějaký muž – od Colinovy smrti před čtyřmi lety nepřekročil práh jejího domu žádný, snad kromě švagra Peta a toho mladíka, co jí spravoval bojler, samozřejmě. Porcelánový šálek jí vyklouzl z ruky. Ještě včas ho zachytila a opatrně postavila na talířek umístěný na podnose spolu s konvičkou mléka a cukřenkou. Srdce se jí rozbušilo. Nebyla si jistá, zda cítí vzrušení, vášeň, či prostě jen strach.

Provdala se ve svých dvaceti třech letech a před Colinem měla jen jednoho chlapce, Rickyho, kterého milovala od svých patnácti let až do chvíle, kdy se po pětileté známosti rozešli, protože se na popovém festivalu seznámil s novými přáteli a odebral se na ostrov Wight, aby „našel sám sebe“. I Jenny se chvíli hledala, než se objevil Colin, prodavač v místní rybárně, za kterého se pak provdala. Časem ho povýšili na vedoucího a manželé si koupili dům, a protože Colin byl dobrý obchodník, stal se později majitelem rybárny. Žili spolu spokojeně, jen je mrzelo, že jejich manželství nebylo obdařeno dětmi. Colin byl laskavý a ohledu-